

Leo Trotskij

Det är Frankrikes tur! För Fjärde Internationalen¹

mars 1934

Vi representerar internationalistiska kommunister (bolsjevik-leninister) från Sovjetunionen, Tyskland, Frankrike, England, Italien, Spanien, Holland, Belgien, Grekland, Schweiz, USA, Sydamerika, Kina och från vissa andra länder. Vi vänder oss till er, proletärer i alla länder, vid tidpunkten för en fruktad historisk fara, och vi lanserar detta upprop till er.

Efter Hitlers seger i Tyskland, efter krossandet av det österrikiska proletariatet och de blodiga striderna på Paris gator, har det blivit tydligt, även för blinda, att de gamla kampmetoderna är uttömda, skapade i perspektiv av en fredlig utveckling. För den ruttnande kapitalismen återstår ingen annan utväg än att krossa proletariatet, förstöra dess organisationer, trampa ned dess vilja och göra det till en håglös slav. Borgerskapet varken vill eller kan vänta på det ögonblick då proletariatet har 51% av de parlamentariska mandat. Frågan kommer att avgöras med våld. Finanskapitalet organiserar och beväpnar fascistiska band. Mussolinismen är inte ett italienskt fenomen, utan världsomfattande. Den barbariska reaktionens röta vinner land efter land. Nu är det Frankrikes tur. Den 6 februari utgör den första repetitionen för den fascistiska banditismen. I England förbereds samma fenomen. I Amerika är inte villkoren för fascismen mindre gynnsamma.

Vilket fruktansvärt förfall!

Proletariatet är den enda skapande klassen i det nuvarande samhället. Det är på proletariatet som hela landets liv beror, dess ekonomi, dess civilisation. Tillsammans med de halvproletära massorna, var ledning det är proletariatets uppgift att ta, utgör proletariatet den förkrossande majoriteten av den civiliserade mänskligheten. Proletariatet är inspirerat av en stort samhälleligt ideal. Under hela den moderna historien, och nyligen under de senaste veckorna i Österrike, har proletariatet visat att det är kapabelt till en stor heroism, en stor självupppoffring.

Fascismen, som tar stöd av de värsta, demoraliserade delarna av småborgerskapet, av mänsklighetens dammkorn, av nationernas spillror, vinner trots detta seger på seger.

Vad är orsaken till detta?

Det är frågan som mal i varje arbetares medvetande. Svaret står skrivet i eldskrift genom själva händelseutvecklingen: orsaken är den dåliga kvalitén på ledningen. Proletariatet är förrått, desorganiserat och försvagat uppifrån.

Det huvudsakliga ansvaret faller på socialdemokratin, på den Andra Internationalen. Så länge som det endast handlade om stillsamma skärmytslingar, samt parlamentariska och fackliga arrangemang så insåg inte arbetarmassorna att det i chefsstaben fanns inskränkta funktionärer, gamla reformister och halvrevolutionärer som blivit konservativa småborgare, och slutligen rena förrädare. Dessa chefer (Wels och Hilferding, Vandervelde och De Man, Léon Blum, Renaudel och Jouhaux, Lansbury, Henderson och Citrine, Robert Grimm och andra) ligger i sitt tankesätt oändligt mycket närmare borgerliga ministrar, bankirer, journalister och professorer, än tankesätt och känslorna hos proletariaterna, de arbetslösa, fattigbönderna och skaran av hungriga ungdomar som växer på gatorna.

¹ Dokumentet publicerades i den franska trotskistiska tidningen *La Verité* den 9 mars 1934. När det i slutet av samma månad publicerades i den amerikanska trotskistiska tidningen *The Militant*, hade det rubriken "France is Now the Key to the Situation" (Frankrike är nu nyckeln till situationen) och var undertecknat med "International Secretariat, International Communist League".

Men ett stort ansvar faller också på den Tredje Internationalen, som rest sig mycket högt under Oktoberrevolutionens fana, men som steg för steg fallit ner och omvandlats från ett revolutionärt proletärt avantgarde, till en förstenad byråkratisk apparat.

Den stalinistiska Kommunistiska internationalen (KI) ledde den kinesiska revolutionen och förde den till nederlag. KI har sett till att revolutionära arbetare världen över har lämnat fackföreningarna, isolerat vänsterflygeln och därmed räddat den konservativa fackliga byråkratin från sitt sammanbrott. KI bildar block med isolerade pacifistiska borgare, pratmakare och karriärister, men vägrar att bedriva gemensamma aktioner med de proletära massornas organisationer.

KI:s stalinistiska ledning säger till världsproletariatet: ”Erkänn på förhand och utan kommentarer mina befallningar, annars bryter jag kampenheten i dina led och saboterar försvaret mot fascismen”. Det var, under 1929 till 1932, politiken hos KI:s mäktigaste sektion, det tyska kommunistpartiet, och den politiken ledde fram till Hitlers seger.

I Österrike har kommunistpartiet, fjättrat av KI:s fel och brott, inte ens, så att säga, lyft upp huvudet. För närvarande, slutligen, trots dessa tragiska lärdomar, så fortsätter kommunistpartierna i Frankrike, England och andra länder att underdånigt repetera de tyska stalinisternas kriminella politik. Marcel Cachin kommer, tillsammans med Léon Blum, oundvikligen att ge samma resultat som Thälmann gav tillsammans med Wels. Längs denna väg är det en katastrof, total och definitiv, som väntar arbetarna.

Frukten av den stora Oktoberrevolutionen i Ryssland var den Sovjetiska staten. Den visade vilka krafter och vilka möjligheter som döljer sig i proletariatet. Den Sovjetiska staten förblir än idag vårt kött och blod. I dessa svåra tider uppmanar vi alla ärliga arbetare att försvara den Sovjetiska staten.

Men, under världsimperialismens tryck, interna svårigheter och fel av dess ledning, har det över arbetar- och bondesovjeterna rest sig en mäktig byråkrati, som stiftat en religion om sin egen ofelbarhet. Den okontrollerade byråkratins maktfullkomlighet utgör för närvarande ett fruktansvärt hot mot den framtida utvecklingen av Sovjetunionens brödrafolk och mot världssocialismens seger. Den Kommunistiska internationalen, skapad av Lenin, har fallit offer för sitt underdåniga beroende i förhållande till den sovjetiska byråkratin, som håller på att helt urarta.

Var är då utvägen?

Det är nödvändigt att bygga upp ett nytt parti och ny International.

Detta påstående är ännu för många ”sektarismens” och ”hopplöshetens” röst. Parollen om en ny International är dock dikterad av hela situationen, såväl på världsarenan som i varje land betraktat var för sig. För kan man få socialdemokratien, söndergnagt i delar av brott och förräderier, på rätt köl och omskapa det? Kriget, liksom alla händelser under efterkrigstiden, svarar: Nej!

Vi har ingenting bättre att vänta från den Tredje Internationalen. Vi bolsjevik-leninister, som tidigare kallade oss Vänsteroppositionen, har under mer än tio år försökt att omskapa KI, att föra in den på Marx och Lenins väg.

Väldiga händelser, världen över, har bekräftat våra varningar och upprop. Förgäves!

Konservativa idéer och småaktiga intressen från en privilegierad byråkratisk kast har visat sig starkare än alla historiska lärdomar. Det är omöjligt att återuppbygga KI:s apparat med hjälp av massorna, eftersom denna apparat inte är beroende av massorna.

Den Andra och den Tredje Internationalen är förbrukade.

För närvarande agerar varken den Andra eller Tredje Internationalen såsom internationella organismer. De är inget annat än hinder på proletariatets väg. Det är nödvändigt att skapa en revolutionär organisation som motsvarar den nya historiska epoken och dess uppgifter. Vi behöver hålla nytt vin i nya läglar. Det är nödvändigt att bygga ett verkligt revolutionärt parti, i varje land, och en ny International.

Den reflekterande arbetaren kan inte undgå den järnhårda logiken i denna slutsats. Men han anfäktas av tvivel som alltför färsk besvikelse har fött fram. Ett nytt parti? Det innebär en ny splittring. Och ändå så har proletariatet framförallt behov av enhet. Detta är det enklaste argumentet, som oftast viskas av tankens blygsamhet inför uppgifternas oändlighet.

Det är inte sant, svarar vi, att proletariatet behöver enhet i sig. Proletariatet behöver klasskampens revolutionära enhet. I Österrike var nästan hela proletariatet enat under socialdemokratins fana, men detta parti lärde arbetarna att kapitulera, inte att kämpa. De österrikiska arbetarna har visat att de kan kämpa. Tillsammans med dem kämpade också vissa av de gamla ledarna. Men ansvaret för nederlaget faller på partiet som helhet. Opportunistisk ”enhet” har visat sig vara nederlagets väg. I Belgien har Vanderveldes, De Mans & co:s parti den överväldigande majoriteten av arbetarklassen bakom sig. Men vad är denna ”enhet” värd och den proletära arméns generalstab, kraftigt korrumpad, kryper inför den kungliga makten, det patriotiska prästerskapet, de liberala borgmästarna och inför alla klassfiendens representanter? I lilla Norge upprepar det opportunistiska partiet, lett av Tranmael, med 45% av rösterna i det senaste valet, alla den österrikiska socialdemokratins brott, paralyserar proletariatet och förbereder på så sätt vägen för den norska fascismen. Att vilja ha en enhet av detta slag innebär att lägga en snara runt halsen på arbetarklassen.

Vi behöver en verklig, revolutionär, kampenhet, för att stå emot fascismen, för att försvara vår rätt att leva, för att oförsonligt kämpa mot borgerskapets herravälde, för att erövra makten, för proletariatets diktatur, för Arbetarstaten, för Europas förenta sovjetiska stater, för den Världssocialistiska Republiken.

Socialdemokratin hänger sig med kropp och själ åt den borgerliga regimen. KI har i handling visat sin totala oförmåga att förena massorna kring revolutionära uppgifter. Det som återstår för proletariatet är att antingen böja huvudet under slaveriets ok, värre än medeltidens, eller att smida ett nytt vapen för sin revolutionära frigörelse.

Vilken garanti finns det för att den nya Internationalen inte i sin tur går under?

Vilken ynkelig fråga från en bracka! I den revolutionära kampen finns det inga, och kan det inte finnas, några förhandsgarantier. Arbetarklassen reser sig i steg som den själv hugger ut i berget. Den händer att den faller ner några steg, det händer att fiendens dynamit spränger bort steg som redan var förberedda, eller att de faller ihop av sig själva för att de var gjorda av ett alltför skört material. Efter varje fall är det nödvändigt att resa sig. Efter varje fall nedåt är det nödvändigt att ta sig upp igen, det är nödvändigt att ersätta varje förstört steg med två nya.

Garantin för framgång – om man kan prata om ”garantier” – ligger i det faktum att vi har berikat oss med erfarenheterna från den Andra och den Tredje Internationalen, som, innan de bröt samman, gjorde stora tjänster åt proletariatet. Vi klättrar upp på våra föregångares axlar. Det är det som är vår överlägsenhet.

Vi samlar alla de som redan förstått den katastrofala karaktären i politiken hos de två byråkratiska apparaterna, som överlever sig själva. Det korrekta i våra metoder, våra prognoser och våra paroller har framgått på ett ovedersägligt sätt av hela den historiska

utvecklingen under de senaste tio åren, dvs under perioden av urartning och sammanbrott för den Kommunistiska internationalen.

En korrekt teori och korrekt politik kommer oundvikligen att bana sin väg och under sin fana samla en majoritet av världsproletariatet. Det är bara så som den revolutionära enheten kan smidas.

Men här hör vi en ny invändning, som vid första anblicken verkar väldigt övertygande: ”Den Fjärde Internationalen kommer inte att bildas snabbt, samtidigt som den fascistiska pesten går framåt med sjumilastövlar i alla länder; är det rätt läge att klyva arbetarnas led?” På detta svarar vi: för att skapa enhet i leden i den omedelbara kampen så finns den leninistiska enhetsfrontspolitiken. Det är endast tack vare en korrekt tillämpning av denna politik som bolsjevikerna segrade i oktober 1917.

Marx och Lenin var inte rädda för att klyva byråkratiska och opportunistiska partier, genom att samla de verkliga revolutionärerna i ett oberoende parti, i avantgardets parti, och samtidigt, Marx och Lenin var redo, för att försvara proletariats omedelbara intressen, att sluta praktiska överenskommelser med alla massorganisationer. Leninismens vishet och styrka ligger i partiets teoretiska och politiska oförsonlighet, å ena sidan, och i en realistisk attityd i förhållande till klassen, med alla dess organisationer och grupperingar, å andra sidan.

Leninismen har inte försökt att uppifrån tvinga på proletariats sina order, men den har inte heller löst upp sig i massan, och det är just därför den har erövat ledningen för proletariats.

Ja, fascismen går nu framåt världen över med sjumilastövlar. Men vari består dess styrka? Jo, i arbetarorganisationernas förvirring, i arbetarbyråkratins panik, i arbetarledarnas svekfullhet. Det skulle räcka att proletariats i ett enda land levererade ett skoningslöst motstånd mot den reaktionära pöbeln och, genom att övergå till offensiv, lägger beslag på makten, för att fascismens offensiv ska förvandlas till ett panikartat sammanbrott, som ett förspel till dess upplösning.

Fångat mellan Sovjetunionen och ett sovjetiskt Frankrike skulle nazisternas diktatur inte överleva två veckor. Det skulle inte dröja förrän Mussolini följde Hitler i avgrunden. Motståndet är möjligt och nödvändigt. Offensiven kommer att födas ur ett aktivt försvar. Det är nödvändigt att sopa bort all tveksamhet och överge de tveksamma – de kommer att ansluta sig till oss senare – det är nödvändigt att avantgardets avantgarde från och med nu sluter leden på den internationella arenan. Massorna, skakade och skrämde av olyckorna och farorna, väntar på ett svar och kräver en ledning. Denna ledning, den måste skapas.

Den största av alla faror är faran för ett nytt krig! Hela världen hör det stumma, underjordiska mullret av den nya sammanstötning, som närmar sig, mellan folken. Socialdemokratins ledare och de fackliga byråkraterna, i sin egenskap av patrioter, dvs imperialismens lejda män, förbereder sig för att på nytt bli leverantörer av kanonmat för sina herrar kapitalisterna. Under täckmantel av ”fosterlandets försvar” förbereder de att utrota folken.

Samtidigt ersätter KI den revolutionära mobilisering av massorna i städerna och på landet med ihåliga skrik och förolämpningar, och försöker förgäves att dölja sin oförmåga genom maskeradkongresser. Att förhindra ett nytt krig, eller att låta konsekvenserna drabba utsugarna, kan inte proletariats göra annat än genom att omgruppera leden på en radikalt ny grund, under den nya Internationalens fana.

En mycket liten minoritet, full av initiativ, kan, under krigsförhållanden, spela en avgörande roll. Låt oss minnas, Liebknecht, låt oss minnas Rosa Luxemburg, låt oss minnas Lenin.

Endast ynkliga brackor kan prata om vår ”sektarism”. Att förbereda framtiden är inte sektarism, utan revolutionär realism. Vi erbjuder alla arbetarorganisationer ett konkret

handlingsprogram, grundat på den proletära enhetsfronten. i centrum för dagens uppgifter ställer vi PROLETARIATETS AKTIVA SJÄLVFÖRSVAR. Kraft mot kraft. Arbetarmilisen är det enda vapnet för att kämpa mot de fascistiska banden, till vars försvar den officiella polisen oundvikligen kommer.

Ty arbetarmilisen är inte till för parader eller teaterföreställningar, typ Amsterdam eller Pleyel, utan för en skoningslös kamp. Två ögon för ett öga. Att bedriva kriget till total utmattning och till utrotning. Inte tillåta den fascistiska fienden att resa huvudet. Förfölja den intill slutet.

I Frankrike kommer en början till organisering av enhetsfronten mellan arbetarnas partier och fackföreningar att göra det möjligt, tack vare det proletära initiativet, att gå framåt längs denna väg.

Generalstrejken den 12 februari Frankrike var en imponerande varning, men ingenting mer. Efter att ha insett faran, har fienden fördubblat, tredubblat, mångdubblat sina ansträngningar. Frankrikes arbetare, liksom de i hela världen, kommer inte att lyckas behålla sina positioner och erövra nya annat än genom heroiska strider.

Ett revolutionärt försvar bör bli den stora skolan för offensiven. Frankrikes arbetare har visat att revolutionens låga, som Pariskommunen kröner, fortfarande brinner i deras blod. Men det räcker inte att vara redo att slåss, som exemplet Österrike visar. Det krävs teknik, det krävs organisation, det krävs en plan, det krävs en generalstab!

Den 12 februari, dagen för generalstrejken och enorma demonstrationer, tvingade Frankrikes arbetare de två byråkratiska apparaterna till en enhetsfront under 24 timmar. Men det handlade om improvisation och för att vinna krävs det organisation.

Under kampdagar så är enhetsfrontens naturliga apparat den proletära representationen, delegater från fabriker och verkstäder, från arbetarkvarter och fackföreningar: sovjeterna. Innan de blir maktorgan, så är sovjeterna enhetsfrontens revolutionära apparater. I ärligt valda sovjeter, underkastar sig minoriteten till majoriteten. Det är i den riktningen som kampens oavvisliga logik. Det är i den riktningen dom ansträngningarna medvetet måste riktas.

På den historiska arenan är det nu det proletära Frankrikes tur. I Frankrike avgörs på nytt ödet, inte bara för Frankrike, utan även för Europa och i förlängningen för hela världen. Om fascismen lyckas slå ned det franska proletariatet, kommer hela Europa att färgas i svart. Och, i motsatt fall, skulle det franska proletariatets seger, under nuvarande förhållanden och genom sin historiska betydelse, lämna även Oktobersegern, vunnen av det ryska proletariatet, långt bakom sig.

Arbetare världen över, det är genom att oförsonligt kämpa mot ert eget borgerskap som ni bäst och säkrast kan hjälpa det franska proletariatet. Kräv också av de franska arbetarorganisationerna att de förenar sig i kampen! Samla, under fiendens eldgivning, de mest oförtrutna, de mest klarseende, de mest hängivna, och organisera dem som trupper till Fjärde Internationalen.

Mana till och led arbetarmassornas, de utsagnas och de arbetslösas kamp! Träng in i alla organisationer! Förklara! Väck upp! Samla! Förlora inte en dag, eller ens en timme!

För de proletära organisationernas och den proletära pressens okränkbarhet!

För proletariatets demokratiska rättigheter och sociala erövringar!

För den huvudsakliga rätten – rätten till en bit bröd!

Mot reaktionen! Mot den bonapartistiska polisregimen! Mot fascismen!

För den proletära milisen!

För arbetarnas beväpning!

För avbeväpning av reaktionen!

Mot kriget! För folkens förbrödring!

För kapitalismens störtande!

För proletariatets diktatur!

För det socialistiska samhället!

PROLETÄRER I ALLA LÄNDER,

Första Internationalen gav er ett program och en flagga. Andra Internationalen mobiliserade stora massor. Tredje Internationalen gav exempel på djärv revolutionär handling. Fjärde Internationalen kommer att ge er segern på världsnivå!

(översatt från franskan av MC)